

השומר היהודי ויום הכפורים

אברהם היה שומר צעיר במשטרה הבריטית, הוא שירת בתחנת המשטרה האזורית בראש פנה. יום אחד אברהם טעה בהבנת אחד החקים של המשטרה הבריטית ולכן פעל בנגוד לדעתו של מפקד המשטרה.

כאשר נודע הדבר למפקד המשטרה שגר בעיר צפת הסמוכה, מיד זמן בפניו את אברהם למשפט על הפרת החק.

אברהם הסתכל על הזמון למשפט וחשכו עיניו. לא די בכך שעליו לעמוד למשפט, המשפט נקבע לתאריך בו חל יום הכפורים, היום הקדוש לעם ישראל. כל תחנונותיו נפלו על אוזניים ערלות ומפקד המשטרה התעקש כי אברהם יתיצב בפניו למשפט ביום הכפורים, למרות שהדבר כרוך בחלול היום הקדוש.

אברהם שנאלץ לבחור בין קיום מצותו של הקדוש ברוך הוא לבין קיום הפקדה של מפקד המשטרה, החליט כי לא יחלל את יום הכפורים ולא יתיצב למשפט למרות שידע שהחלטתו תפגע בו מאוד.

ואכן, לאחר יום הכפורים תפסו אותו השוטרים הבריטים והביאו את אברהם לדין אצל מפקד המשטרה. מפקד המשטרה שפעם מאוד על אברהם שפט אותו לשבועים מאסר על טעותו, ועל כך שלא הגיע למשפט ביום הכפורים הגדיל לעשות וגזר את דינו לעוד חודש מאסר ולקנס בגובה משכורת חדשית שלמה. כל בכיותיו של אברהם לא עזרו והוא נכנס לכלא.

כאשר שמעו זאת ועד העדה העברית בצפת, מיד התקשרו לרב יעקב מאיר. הרב יעקב מאיר כבר היה הראשון לציון והרב הראשי הספרדי של כל ארץ ישראל, והיה מכבד בעיני כל מוסדות השלטון הבריטי.

מִיד בְּשִׁשָּׁמֶע זֹאת הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר, שָׁנָם מִתְנִיּוֹ וַיֵּצֵא לְבֵית מִפְּקֹד
הַמִּשְׁטָרָה הָרִאשִׁי בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִתְגֹּרֵר בִּירוּשָׁלַיִם. בְּשִׂרְאָה
מִפְּקֹד הַמִּשְׁטָרָה הָרִאשִׁי אֶת הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר בְּפֶתַח בֵּיתוֹ, יֵצֵא
אֵלָיו וְהַכְּנִיסוֹ לְבֵיתוֹ בְּכָבוֹד רַב. הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר הִסְבִּיר לְמִפְּקֹד
הַמִּשְׁטָרָה הָרִאשִׁי כִּמָּה חָשׁוּב הוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים בְּעֵינֵי הַיְּהוּדִים, יוֹם
קָדוֹשׁ שֶׁל סְלִיחָה וּמַחִילָה בְּפָנֵי בּוֹרֵא עוֹלָם. הוּא שָׁפֵךְ בְּפָנָיו אֶת
הַשְׁתַּלְשָׁלוֹת הָאֲרוּעֵ שֶׁל הַשּׁוֹטֵר אֲבָרָהָם וּבִקֵּשׁ לְבַטֵּל אֶת הַמִּשְׁפָּט
שֶׁל מִפְּקֹד הַמִּשְׁטָרָה הַמְּקוֹמִי שֶׁל צֶפֶת. וְאָכֵן כֹּךְ הָיָה, לְאַחֵר שָׁעָה
אַרְבָּה שֶׁל הַסְּבִירִים בָּטַל מִפְּקֹד הַמִּשְׁטָרָה הָרִאשִׁי אֶת הַמִּשְׁפָּט שֶׁל
אֲבָרָהָם וְהוֹרָה לְשַׁחֲרֹר אוֹתוֹ לְחַפְּשִׁי.

לְאַחֵר מִסְפָּר חֲדָשִׁים הִגִּיעַ רֹאשׁ הָעֵדָה הָעֵבְרִית שֶׁל צֶפֶת לְלִשְׁכַּתוֹ
שֶׁל הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר וְהוֹדָה לוֹ מִקְרֵב לֵב בְּשֵׁם הַשּׁוֹטֵר אֲבָרָהָם
וּבְשֵׁם הָעֵדָה הָעֵבְרִית בְּצֶפֶת עַל פּוֹעֲלוֹ שֶׁל הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר, לֹא
הַסּוֹם וּבְאַפֵּן מִיָּדִי, לְשַׁחֲרוּרָו שֶׁל אֲבָרָהָם.

הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר חִידָה לְעֵבֶר רֹאשׁ הָעֵדָה בְּעֵנְוָה, וְאָמַר: "בְּעֵד מָה
הַתּוֹדָה? מָה עָשִׂיתִי? הֲרִי רַק אֶת חוֹבָתִי מִלֵּאֲתִי בְּהַלְחָמִי בְּעֵד הַיּוֹם
הַקָּדוֹשׁ לָנוּ בְּיוֹתֵר, וּבְהַגִּישִׁי אֶת עֲזָרָתִי לְאַחַ סוֹבֵל. וְהֲרִי אֶת הַכֹּל
עָשִׂיתִי בְּיוֹזְמָתְכֶם וּבְעֲזָרְתְּכֶם, לָכֵן הִנָּצַחוֹן וְהַשְׁמָחָה מִשְׁתַּפִּים
לְשִׁנְיָנוּ".

(נֶעֱרַךְ וְעוֹבֵד מֵתוֹךְ סֵפֶר 'זִכְרוֹן מֵאִיר' עִמ' 82, עַל יְדֵי שְׂרוֹן פִּנְגֹּלָה)

(דִּבְרִיו שֶׁל הָרַב יַעֲקֹב מֵאִיר בְּצִיטוֹט בְּסוֹף הַסִּיפּוֹר מוֹבָאִים כִּפִּי שֶׁהֵם בִּמְקוֹר)